

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 51/05-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. marca 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Oľgy Bleyovej, bytom B., zastúpenej advokátom JUDr. P. M., Advokátska kancelária, B., ktorou namietala porušenie čl. 19 ods. 2 a čl. 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 7 ods. 1, čl. 10 ods. 2 a čl. 12 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd v konaniach vedených na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 7 C 142/97, Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 9 Co 527/02 a Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 1 M Cdo 7/2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Oľgy Bleyovej o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e

I.

Podaním z 22. februára 2005 doručeným Ústavnému súde Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 7. marca 2005, označeným ako „*Sťažnosť proti porušeniu základného práva*“ Oľga Bleyová, bytom B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpená advokátom JUDr. P. M., Advokátska kancelária, B., namieta porušenie čl. 19 ods. 2 a čl. 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 7 ods. 1, čl. 10 ods. 2 a čl. 12 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) v konaniach vedených na Okresnom súde Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 7 C 142/97,

Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 9 Co 527/02 a Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 1 M Cdo 7/2004.

Sťažovateľka požaduje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie vyššie označených ustanovení ústavy a listiny zo strany všeobecných súdov. Ďalej požaduje zrušenie rozsudku okresného súdu sp. zn. 7 C 142/97 z 8. apríla 2002, krajského súdu sp. zn. 9 Co 527/02 z 19. júna 2003 a najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Cdo 7/2004 z 26. októbra 2004 s tým, aby bola vec vrátená na ďalšie konanie okresnému súdu. Zároveň požaduje náhradu trov právneho zastúpenia od okresného súdu.

Zo sťažnosti a z priložených listinných dôkazov vyplýva, že okresný súd rozsudkom č. k. 7 C 142/97-381 z 8. apríla 2002 zamietol žalobu sťažovateľky ako žalobkyne proti jej bývalému manželovi – žalovanému o určenie neplatnosti zmluvy, ktorou bolo prevedené vlastníctvo bytu Bytovým družstvom Bratislava III na žalovaného. Okresný súd bol toho právneho názoru, že žalobkyňa nepreukázala naliehavý právny záujem na požadovanom určujúcom výroku v zmysle § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd svojím rozsudkom sp. zn. 9 Co 527/02 z 19. júna 2003 potvrdil rozsudok okresného súdu, pričom zaujal rovnaký právny názor ako okresný súd. Na podnet sťažovateľky podal generálny prokurátor Slovenskej republiky proti rozsudku krajského súdu mimoriadne dovolanie, ktoré najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 M Cdo 7/2004 z 26. októbra 2004 zamietol, lebo sa stotožnil s právnym názorom nižších súdov.

Podľa názoru sťažovateľky rozsudkami všeobecných súdov boli porušené jej vyššie označené základné práva. Všeobecné súdy nebrali do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti v danej veci a dospeli preto aj k nesprávnym právnym záverom.

Rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť 18. novembra 2004. Rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu nadobudol právoplatnosť 3. septembra 2003.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam alebo slobodám je subsidiárna, lebo je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Na prejednanie a rozhodnutie tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 7 C 142/97 z 8. apríla 2002, nie je daná právomoc ústavného súdu. Proti rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie, o ktorom rozhodoval krajský súd.

To znamená, že v tej fáze konania ochranu označeným základným právam sťažovateľky bol oprávnený poskytnúť krajský súd v odvolacom konaní. Preto bolo potrebné túto časť sťažnosti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

Odlišná je situácia ohľadom tých častí sťažnosti, v ktorých sťažovateľka napáda rozsudky krajského súdu sp. zn. 9 Co 527/02 z 19. júna 2003 a najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Cdo 7/2004 z 26. októbra 2004. Ani voči jednému z týchto rozsudkov nemala sťažovateľka k dispozícii vlastný účinný prostriedok nápravy, ktorý by mohla sama uplatniť. Preto tak voči rozsudku krajského súdu, ako aj voči rozsudku najvyššieho súdu mohla v zákonnej dvojmesačnej lehote v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde podať sťažnosť ústavnému súdu. Vzťahuje sa to z praktického hľadiska najmä na rozsudok najvyššieho súdu, keďže na základe podnetu sťažovateľky bolo proti rozsudku krajského súdu podané mimoriadne dovolanie.

Keďže rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť ešte 3. septembra 2003 a rozsudok najvyššieho súdu 18. novembra 2004, bolo treba sťažnosť odovzdanú na poštovú prepravu 7. marca 2005 považovať za oneskorene podanú a z tohto dôvodu sťažnosť odmietnuť aj v tejto časti.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. marca 2005